



KARRI KOKKO **Helsinginkatu** NTAMO

HELSINGINKATU

Karri Kokko

Helsinginkatu

Romaani

ntamo

Helsinki 2025

Here, for a moment, we are joined.

Ron Silliman

I Helsinginkatu alkaa

Iltapäivällä 30. kesäkuuta 2012 kuljen Helsinginkatua Harjutorin kohdalla, kun saan ajatuksen. On tullut aika kirjoittaa romaani. En tiedä, mistä romaani tulee kertomaan, mutta ryhdyn heti toimeen. Alan tehdä muistiinpanoja näkemästäni ja kokemastani. Iltaan mennessä suunnitelma on valmis. Romaaniin, jolle kuinka ollakaan annan nimeksi *Helsinginkatu*, sisältyy ensi alkuun vähintään kolme tasoa: päiväkirja, työpäiväkirja ja digitaaliset liitteet. Tarina, jos sellaista olisi, tulisi kyllä myöhemmin. Sama koskee henkilöitä. Päiväkirjaa ryhdyin kirjoittamaan kova-levylle, työpäiväkirjaa käsin muistikirjan sivuille, ja digitaaliset liitteet tallensin yksityiselle tilille verkkoon. Liitteiksi kelpasivat omat ja toisten valokuvat, videot, äänitteet ja linkit. Niin, todellakin, mistä romaani kertoisi? En tiennyt sitä silloin, enkä taida tietää vielääkään. Annetaan romaanin itse kertoa. Aloitetaan päiväkirjasta.

Kesäkuu

La 30.6.2012

He näkevät kesän, eivät syksyä. Sata vuotta sitten paikalla sijaitsi vähäinen lammikko, nyt siinä on puoliympyrän muotoinen puisto. Avunkivi. Lasten hyväksi. *För barnens väl*. Keskipäivän valo, joka saa vastapäisen talon hohtamaan. Loistavampi keltainen kuin maanväri Rooman seinissä. Elmeri ja Punainen planeetta. Tacitus. Mäen rinteessä kylpijöitä saunan edustalla. Poskiaa imeskelevä mies muurilla istumassa kirjaan syventyneenä. Ruiskun kääre, toinen, kolmas. Siiloan. Sana on kirjoittajansa tavoin avoin. Avoin tyttöpaikka. Ja vielä, ja vielä. Kenkiä jalkaan alennuksella. En ole nähnyt Lindaa kymmeneen vuoteen. Velka ja vig käyvät voimille. Mies, jolla ei ole nimeä, käy hakemassa rahat. Joka ilta vähän ennen sulkemisaikaa, hän sanoi. Mutta se ei vähennä onnellisuuttani. Harmaa, ikävä raha. Numero on uusi kirjain. Repaleinen sarja tapahtumia hyvän puolesta pahaa vastaan.

Ajanjakso keväästä 2007 kesään 2012 on mutkikas ja monisyinen sarja yksittäisiä uutisia ja ilmiöitä. Periaatteessa olisi perspektiiviä, mutta kun maailma ei tahdo asettua järjestykseen. Ei edes kronologiseen. Mitä teemme me, joiden on käsketty kirjoittaa jumalista ja myrskyistä. Lopuksi luovumme myytistä.

Lehman Brothers. Loputtomat kriisikoukset Brysselissä. Ahdinko Ateenassa. Eurooppalaisen nationalismin uusi aalto. Lontoon mellakat.

Obaman valinta. Teekutsut. Facebook. Twitter. Georgian sota. Kremlin valtapelit. Valkoiset nauhat Moskovan kaduilla.

Hirmumyrsky Myanmarissa. Haitin maanjäristys. Japanin tsunami. Somalian nälänhätä. Terroria Mumbaissa. Afganistanin loputon väkivalta.

Karadžićin kasvot Haagin oikeussalissa. Tunisialaisen torikauppiaan polttoitusmurha. Tahririn aukio. Gaddafi putkessa.

Kasvoihin ammuttuja taaperoita Syyriassa. Breivik Utöyalla. Osama bin Laden Abbottabadissa.

Vickan ja Daniel. William ja Kate. Ilmastonmuutos.

Aasian, Afrikan, Etelä-Amerikan nousevat keskiluokat. Kiinan jatkuva kehitys. Miljardien rakenteellinen kärsimys.

Kapitalismin kritiikki demokratioissa. Tyhmyyden ylistys diktatuureissa. Väli-tilamaat. Raskasta, kevyttä. Toistuvaa, yksittäistä. Läheistä, kaukaista.

Harmaan loputtomat, upottavat hetteiköt. Panttilainaamon kulma. Vastaan kompuroiva nainen ei ole pessyt hiuksiaan koko kesänä. Kirkkaan turkoosin värisiä laikkuja leuassa, nenänvarressa, poskilla. Utelee suojatiellä kulkevalta

mieheltä viinasta. Pidä sinä vain huoli omista asioistasi. Toinen nainen, sytyttää savuketta kävellessään, nahkatakki, likainen tukka, täysi muovikassi. Istahtaa miehen viereen kiveykselle puiston reunaan, kulmilla vanhat renttuset.

Kadunvarren baarin terassilla tuttu mies vuosikymmenten takaa. Minulle ei koskaan selvinnyt, mitä hän teki elääkseen. Näimme tosiaan vain sattumoisin, kadulla tai kapakassa. Hän hymyilee, tutusti, kuten aina. Hän on menettänyt joka toisen hampaansa. Jäätelö on kirpeää ja makeaa, täynnä sattumia, sitruunan palasia. Kahvin päällä punaruskeaa sokeria. Otan kuvan. Kerron missä olen. Olen pukeutunut mustiin, niin kuin melkein kaikki vastaantulijat. Musiikki kulkee ilmassa vaivattomasti poukkoillen. Viereisessä pöydässä nainen tupakoi. Selkänojalla käsilaukku. Ookko nää nauranu. Kadun yli Kalleriaan. Gallerian seinille on ripustettu lakanoita, lakanan palasia. Ne on löydetty vastaanottokeskuksista, nuori mies kiiruhtaa selittämään. Minä olen taiteilija. Itse en tehnyt muuta kuin asetin kankaat näytteille. Valkoista valkoiselle, valkoisella. Kenen kankaita ne ovat? Kankailla näkyy kirjoitusta, arabiaa, englantia, muita kieliä. Tylsyyden selittämätöntä tuherrusta, mutta myös kuvioita ja muotoja, joilla on joku alkuperä muttei tietoa mihin ne viittaavat.

Ajattelen lapsia, äitiä, Stadionilla istuvaa isääni. Ateriaa odotellessani kaivan rintataskusta muistikirjan ja silmäilen kahden vuoden takaisia merkintöjä. Vieressä puhutaan. Mainitaan Kiina. Roskilde. Björk. Bon Iver. Bruce. Jack White. Uudet talot kasvavat ulos vanhasta seinästä.

Pyramidi katkoo muurin, pyramidi täydentää muuria, muuri jatkaa pyramidia. Kirkon ja asuinrakennuksen rajaa on joskus mahdoton osoittaa.

Rakennukset ja aikakaudet limittäin ja päällekkäin. Kauneus ja käytäntö vaihtavat paikkaa tai ovat sama asia.

Jatkua leikki koolla ja mittasuhteilla ja etäisyyksillä. Sisäpuolesta ei voi päätellä mitään ulkopuolesta, ja päinvastoin.

Auto alle. Aallon talossa katselen lehtiä. Tiskien välissä seisoo pää painuksissa Jukka Koskelainen. Elokuvan vuoksi on julkaistu kirja. Maan alta ostan kalaa ja luomujuustoa Ranskasta.

Kotona vastaan syntymäpäiväsankarille, joka on lähettänyt paksun tiedoston epäajankohtaisia, aiheettomia, *unzeitgemässe*, henkilökuvia. Jälki on raakaa, mutta suuri työ, sanaston osuus, on kaivettu auki, Kari sanoo. Painetun päälle pikaisesti uutta ("pelkkää barnumia") ennen kuin *Peltiset* täyttää täysiä.

Tekee mieli esittää kysymys Harry Salmenniemielle.

Päiväkävely Hginkadulla ja Kalliossa. "Todellinen" ja geneerinen "Helsinginkatu" Aleksis Jalosen näyttely "80 x 200 x 10" Kalleriassa [Kaarlenkadulla] 30.6.-11.7. 2012. Punaisen Planeetan antikvariaatin vaihtuva ikkuna [Harjutorin laidalla]

Heinäkuu

Su 1.7.2012

Kurtturuusu tuoksuu. Tee siitä kesän merkki. Toukokuussa tuomi, juunina syreeni ja juulina huumaaava jaapponeesi japanialainen, rypyllinen rugosa. Aina kulman takaa, kuin etelän *gelsomino*, jasmiini. Kukkia, jotka eivät liity toisiinsa. Kukkia, jotka eivät liity mihinkään.

Jokasuvinen retki. Lapsuuden meluisa, mieluisa nurkka, mutta kakaroita ei näy enää missään. Sitten luin vähän kirjoja. Niinpä taisit lukea. Miehiä pahvista kyhättyissä koirissa. Turpeat, ajamattomat naamat. Käheät, älyttömät sanat. Nyt heidän kalpeitten uniensa päällä seisoo terästä ja lasia. Negatiivinen ulkoisvaikutus. Hyödylliset tuloerot. Toteuttaa, oppipoika, omasta tahdostaan säännöstelemättömän markkinatalouden lakeja. Länsiväylä. Itäranta. Polut ja pihat, tutut kivet, kalliit. Luola, josta otan kuvan, taas keran. Rakennukset pysyvät. Tyhjä kiosk. Sitä ei pureta muttei rakennetakaan. Muureja, seiniä, ikkunoita, vähän elämän merkkejä. Muutama mies rannassa ongella. Kahvia termoksessa. Poikkean polulta vanhemmalle polulle. Ohitan mahtavan puun. Tuohon olen kiivennyt. Rastaan pesä, ensimmäiseni. Orava poikineen. Ei nyt, mutta kaukana jossain. Piirrän reittini lahdelman ympäri. Kerron missä olen. Kuppilan pöydässä pitempi kahvi. *Grazie mille*. Näkymiä hohtavasta värillisyydestä. Muistaminen on haavoittumista. Minulla on norsun muistot, myös nauraessani. Minkäs teet. Kukkaa hoitaa ihminen, mutta ihminen, häntä ei hoida kukaan. Ja minähän katselen syödessäni mansikoita. Tämä uudenaikainen lääke on ratkaisu juuri teille. Siihen voitte luottaa. Yhteiskuntamme sileännäköisen nahan alle kätkeytyy talousjärjestelmän kova totuus. Menesty tai jää. Pako unelmiin ja pako luontoon ovat vieraantuneen länsimaalaisen onnen etsintää. Tule, tule. Tee retki maalle.

Oi laari laari laa, oi laari laari laa.

Ja niin päästään takaisin honkain keskelle. Kun järjestelmä on tarpeeksi suuri ja monimutkainen, ihmiset unohtavat, että se on yksityisesti omistettu, ja alkavat pitää sitä jonkinlaisena valtiona. Kulutusorganisaatio määrää yksilön elämän kulun ja sisällön. Epäonnistuneita tuotteita ei saa olla, ihminen mieluummin saa epäonnistua. Sinutkin on opetettu kunnioittamaan omistamista, vaikka et mitään omista. Kaikista keksinnöistä toteutetaan vain ne, joista saa liikevoittoa. Ja kun sato on korjattu, niin bäng. Bäng, bäng. Bäng bäng bäng. Tämä on oikeastaan sympaattinen ja turvallinen koko tämä avaruusjärjestelmä. Se on sitten eri asia, osaammeko me käyttää sitä tilaa ja aikaa ja avaruutta, joka meillä on. Pelko johtuu ehkä siitä, että tämä meidän yhteiskuntajärjestyksemme on turvaton ja epäviihtyisä. Pidetään yllä väärää ihmiskuvaa ja ihmiset ei koskaan tajua niitä mahdollisuuksia, jotka heillä olisi.

Ne ei saa tietää mistään. Se on hyvin tarkoituksenmukaista niiden kannalta, jotka on vallassa, jotka hyötyy tästä kaikesta.

Vitut mä yhteiskunnasta, mä haluun seksiä. Nix tekee kodistanne koneen. Nix tekee kodistanne koneen. Nix tekee kodistanne koneen.

Aamurusko – ehkäisyvaaho myös kristillisiin koteihin. Omistamisen periaate luo väkivaltaa. Haluamme omistaa läheisemme, niin kuin talon, huoneen, kynnyksen. Omistaminen on väkivaltaa, se purkautuu väkivaltana. Yksityisomaisuus ja ihmisten hyväksikäyttö ovat yhteiskunnan rakenteellista väkivaltaa. Se ulottuu läheisimpiinkin ihmissuhteisiimme. Yhteiskuntamme ihanteiden julmuus tihkuu esiin päivä päivältä, hetki hetkeltä. Hellyys, omistaminen, saaminen, menettäminen, tuskallinen sisäinen ristiriita, joka purkautuessaan räjähtää silmillemme väkivaltana. Konklusioon, herra. Vieraana omassa maassa, sekö minä olen. Kulutusfasismin voittokulku ei jätä vaihtoehtoja. Alamme vähitellen pitää luonnollisena elämää, jonka ainesosista yksikään ei ole luonnollinen. Tieto omasta paikasta ja mahdollisuuksista hukkuu näennäisen hyvinvoinnin sanahelinään. Tuntuu ikään kuin siltä, että pitäisi repiä kaikki se, minkä on tehnyt. Että voisi alkaa alusta ja nähdä asiat puhtaalla tavalla. Paluuta ei ole. Köyhä ja rahatonkin kuvittelee löytävänsä onnen yksityisyrittäjänä, oman ruumiillisen tai henkisen kykynsä pikku kauppiana. Hyvinvointivaltio on petollinen harhasana. Se ei pysty peittämään talousjärjestelmämme väkivaltaisuutta. Yksilöllisen onnen edellytykset syntyvät vasta kun yhteiskunnassa saadaan aikaan rakenteellisia muutoksia taloudellisesta perusrakenteesta käsin. Tarvitsemme kädenpuristuksia riistettyjen kesken. Tämä ilo, jota saa Ikeasta. Elämä voi olla ahdistavaa ja vakaumuksellista, kuten Helvi Juvosella. Ja silti elossa oleminen on onnea, usko pois. Kaikki ihmiset tietävät saman totuuden. Me kukin vääristämme sitä omalla tavallamme. Löytääkseen ei tarvitse kuin katsoa kipuvuosia. Ne muuttivat käsitykseni maailmankartasta.

Päiväkävely [lapsuuteni maisemissa] Harjuviidassa Tapiolan Itärannassa. Tuomas Enbusken "haastattelu" HS:ssa. Jaakko Talaskiven "Kesäkapina" [1970].

Ma 2.7.2012

Ostivat toisilleen rahaa. Uutisten päällä näkyvässä kaistaleessa karhu pyörittää jätelöppaltoa loputtomiin, edestakaisin.

Et oikeastaan edes huomaa mainoksia. Saamme kuulla koko muun ihmiskunnan kuolleen!

Mikä oikeasti loppuu, kun toisilta viedään kaikki ja toisilta ei mitään. *Lekkerkerker* yllättää. Kaikki saattaa kuitenkin vielä muuttua – jälleen kerran.

Lisää tuohta taiteeseen! Tekijät ovat hyviä, he eivät edusta jäävuoren huip-pua, he ovat koko vuori.

Meillä sutataan konseptiin ja kirjoitetaan lopuksi uudestaan mustekynällä. Snellmanin aikaisista metodeista nykyaikaisiin siirtyminen vaatii investoin-teja laitteisiin.

Jes, olen taiteilija, täynnä elämää ja ideoita! Tältä tuntui Railista, kun hän nuorempana heräsi uuteen päivään. Ei tunnu enää.

Olen tavallaan antanut periksi. Tunnen kauheaa voimattomuutta. Merkitys on mennyt. Siinä ihan kirjan alussa se kulkee metsän keskellä ja sillä on pali-kat ihan sekaisin.

Toisaalta näen valtavasti valoa. Kiina käyttää kaikilla mantereilla pehmeää voimaa: rahaa.

Pioneering is so passé.

Ei pidä katsoa menneeseen, pitää katsoa tulevaan. Tälläkin heinäkuulla on elokuunsa.

Venäjä on pitkä maa, tykistö järjetön. Me ollaan hevoset ennen yön pimeää. Pitkä keskustelu Geofin kanssa, vähän lohtua baseballista. Sattuma huolehtii kaikesta, mitä tarvitsen. Olen kuin mies joka kompastuu: jalkani osuu johon-kin, vilkaisen alas, ja siinä on juuri se mitä kaipaen.

"Ostivat toisilleen rahaa." Ei vars. sitaatti. Loppu kaikille lopuille puhtaimmassa ja reh[el-lisimmässä] muodossaan. *Pioneering is so passé*. Monocle. Kävelyretki Tarvaspäähän Chat: G[eof].

Ti 3.7.2012

Imeskellä joka aamu samaa tuttia. Valtava räjähdys Espoossa. Eräästä kaup-pakeskuksen ravintolasta tavoitettu työntekijä kertoo, ettei kenelläkään ole tietoa, mitä on tapahtunut. Silminnäkijän mukaan lattialle levisi runsaasti pieniä lasinsiruja. Myös Ison Omenan itäpäädyn bussipysäkki on rikkoutu-nut kivien voimasta.

Paikallisväri. Ota mukaan kaikki minkä tiedät. Tee heistä kanssarikollisia. Ei tietenkään yllätä, että kirjailijaliiton puheenjohtaja tarraa menneeseen, mutta onhan se vähän surullista. Mitään entisiä hyviä aikoja ei Variksen viittaamas-sa mielessä ole olemassa. Klovnin johdolla matkataan muistoihin, pelkoihin ja haaveisiin. Kolmen maissa on luvattu tuolien lentävän.

Näe tämä. Muista. Ja kas, Teemuhan se siinä kiilassorminensa tähdentää, että Teksasin republikaanit haluavat estää kriittisen ajattelun opettamisen kouluissa ja lisätä fyysistä kuritusta. Hullutus. Kestä.

Tuntui merkilliseltä saada nuotit. Käyttäytyä taiteen äärellä kattamalla pöytä pikkusievästi, jotta näkisivät kaupunkisuhteensa olevan konstruktio, erilaisuutta torjuvaa. Ovat katutaiteen erityisasiantuntijoita, käyvät katsomassa teosta ja miettivät sitten, tuntuuko enää pahalta. Irrottavat kaupunkikulttuuria kontekstistaan ja säilövät sen ikuisiksi ajoiksi.

Metsässä tuoksuu sille, että kohta mustikat alkavat kypsyä. Kulta, timantit, kuvat.

5/12.

Penkillä portaiden juurella taas kaukaa tutut pöhöt kasvot olutlavan ja kaverin vieressä. Inu Töölöstä, mutta emmä enää Töölössä asu. Hyvää jatkoa, sellaista koskaan ollutkaan.

Linnanmäellä ei näy vedenneitoja. Sen kuin ammutaan rottia ja katsellaan junia. Istu alas ja kuuntele menneitä tähtiä. Varjoisa, voimakkaasti.

Miksi tallentaa jotain jonkun pöhkön kopioitavaksi. Me ollaan lyhytfilmin taustabändi. Yhtäkkiä herää ja olet tähti.

Mikä on liian täydellistä? Se alhainen maailma. Ymmärrän ja haluan jatkaa. Syrjähyppy, rakkaus ja vanhuuden turhanpäiväisyys.

Simpukankuoria, valkoisia riikinkukkoja, suuri kevyt tila. Ei epäilystäkään kuka täällä määrää. Täydellinen paikka näyttäytyä.

TI Varis kirjoittaa "kriitistä" KU:ssa. H. Tavin "5/12" Linnanmäen portailla

Ke 4.7.2012

Autamme kreikkalaisia auttamalla ranskalaisia ja saksalaisia pankkeja. Ilman tätä oletettua energiakenttää ei olisi planeettoja, tähtiä – tai ihmisiääkään.

Kahvin päällä kanelilla terästettyä sokeria entisessä paikassa. Kulman takana liike joka kauppa kaikkea paitsi sitä itseään, kuin nuoruuteni Damissa tai Köpiksessä. Pohjustus Erkki Pirtola, pinnat veti Tixa.

He iloitsevat kesästään, katukäytävällä, yksi ja toinen kolmannen unta varitioiden. Jakavat kukkaa sanomalehden päällä ovensuussa Planeetan vieressä. Tacitus myymättä. *Divina Commedia*, Miten sanoa, Mestari ja Margarita, Penan O. Muurilla uusi kolmikko. Mustikkaa Lipalla, vegeannos Toisella. Salin seinustalla taas ja taas miehen muinaiset kasvot, naisella kesäkorut ja puolalainen takku, *koltun*. Me, me olemme hengissä yhä. Rannan helteessä

olento susiturkissa ja intiaanin sulka päässä. Keltainen mies, kaverukset penkillä. Ympyrän kulmalla mustassa hupparissa kaunis, hidas nuorukainen, perijän taittamaa säärtä vierellään nilkuttaen, jalassa uudet puhtaat tossut, selässä langennut pääkallo.

Minulta on mennyt lasit ja niiden mukana näkö. Mitä on aine, millaisessa maailmassa elämme. Juttu päättyy kuin leikaten. ”Kiitos haastattelusta, meillä alkaa aika loppumaan. Mielenkiintoisia näkemyksiä, kieltämättä, tämä oli täysin erilaista kuin mitä me olemme kuulleet muista medioista ja ihmisiltä paikanpäältä”, toimittaja tuumaa lopuksi.

Kävelyllä Hginkadulla. Mikäs kuu nyt on? Lehmus ja poppeli. PP:n ikkunassa Tacitus, Dante, ”Sieppari”, Linkolan ”Unelmia”, Santayanan ”Epäily ja usko”, Beckettin ”Miten sanoa”, MB (?), JJ: ”O”. XXXXXXXX jalka käsi vartalo.

To 5.7.2012

Samin kanssa vierailu hämäärään kellariloukkoon, jossa Pertillä on kirjapaino. Pertin silmät syttyvät, kun pyydän häntä painamaan yhdensananrunoja käyntikortteille.

Perhon takana taiteilijan asunto. Katu, josta voisi alkaa uusi jännittävä kaupunginosa. Keskuksen pihalla ihmisiä pihalla. Kadonnut eläinkauppa, Töölön poliisi. Laulumiehet.

Georgian kalvakaat maalaukset jättävät kylmäksi. Aivasteleva, nenäänsä väkisin niiskuttava mies Kampin ylätasanteella. Kuvaan kiviä suihkulähteessä. Jäätelökauppiaan silmät syttyvät kun kerron pitäväni jäätelöpäiväkirjaa.

Baana kulkee hienojen jugendtalojen sivuitse. Sääli että Marian sairaalan puisia kukkakioskeja ei enää ole.

Taiteilijainkukkulalla kukapa muu kuin Elina Vaara, Fiorentinan kannattaja. Portin pielessä E. N. Setälä.

Ensivierailu kirjapaino Trittumissa [Arkadiankatu]. O’Keeffen näyttely [HAM:ssa]. Vanhalla Santa Fe’n tiellä. Valkea paratiisilintu — joka onkin kukka! Viimeinen uneni on realistinen — ei kun oveni.

Pe 6.7.2012

Ja kui nad veel surnud ei ole, siis elavad nad õnnelikult koos veel praegugi.

Olen nykyaikaisessa itsensäränkaisutyössä. Kiitävä tuulikaan ei saisi nähdä kasvojaan. Heinäsirkat väittelee, kun toiset keittävät kirjoja. Sen lyhyen ajan,

jonka olen välinettä palvellut, olen etsiskellyt luontevan keskustelun tyyliä. Saksan kielessä on satatuhatta tunnetiloja kuvaavaa sanaa enemmän kuin suomessa. Turisti Lontoossa aikoo ostaa sirpin.

Majesteetteja, noituutta, kameeleja katolla ja maailman ämpäri. Mikä oli paikalleen sanottu. Uutiskuvia tapahtumattomista tapauksista. Maailman ensimmäisessä elokuvanäytöksessä oli kolmekymmentäviisi katsojaa.

Tuonain temmaisi täst minu muodois muttuva Morpheus.

Cooking the books. Abraham Achrenius: "Onnentoivotus väitökseen" (Wikiaineisto).

La 7.7.2012

Kokeilee, tuleeko kynästä mustetta. Jälki ja tapahtumaketju. Sanoinkuvaamattomia tekoja. Jos silmäsi viettelee sinua. Silta, pähkinä, tähti. Lanka hyvän ja pahan välillä. Hän lähti etsimään itseään. Nukkui toinen silmä auki. Iloitem ilouten matka jatkuu vaan, ja sama jatkuu vaan.

Kävely Jannan, Martinin ja Johanneksen kanssa Seurasaaressa. Lewis. "Aristoteles" – teos joka koostuu A:n erilaisista kirjoitusasuista.

Su 8.7.2012

Luutumat, haaveet, odotukset. On niin paljon mitä haluan tehdä ennen kuin saan tehdä mitä pitää tehdä.

Herkästi särkyvä voiastia on syytä kuljettaa voihin upotettuna. Pätee myös romaaniin.

Pullokkin on sisältöä. Hedelmä on yhä hellä ja samettinen kitalaessa, ne hämmästyttää niin paljon hänestä. Sinun nenä, runo karhunvatukka. Päärynä Kristuksen puhdasta. Jokainen sip on puhdas ruumiillistuma kirsikka. *Zugzwang*. Tilanne jossa mikä tahansa ele aiheuttaa ongelmia. Valehtelija. Millainen tämä vuosi on ollut sinulle. Kulkukoiratkin siirtyvät toiselle puolelle katuja. Unessa hän näki Intian taruissa mainitun linnun. Se nukkuu korkealla tuulten päällä ja näyttäytyy vasta kuoltuaan. Björling. Vedenneidot eivät ole tästä maailmasta. Älä suutele minua tänään.

Tehdessäni valintoja surun ja tyhjän välillä Geof vastaa kysymykseeni: *Oh brother, where art thou?* Aamuyössä aistein avoimin madotkin häpeävät. Sen jälkeen kaikki vaikutti vain akanoilta ja oljenkorsilta. Ihminen, joka palaa seinään ilmestyneestä ovesta, ei ole sama joka kulki siitä ulos. Haalea kylpy yhden ainoan esineen kanssa. Oman mieleemme vieraat alueet. Valo joka virtaa huoneeseen ja saa oliot näyttämään toisilta. Nyt ollaan siis tilanteessa, josta anti-

kin roomalaiset totesivat *similia similibus curantur*, samanlainen samanlaisen parantaa, muistuttaa Reijo. Ettei kauppa markkinoilla hiljentyisi.

Valehtelija. Tajunnan ovet. Vedenneidot. Björling.

Ma 9.7.2012

Yöllä tapasin yks Kaken. Hän asui kirkon ja torin takana puutalossa, Vesa kertoo. Morty ja Sakke soittavat torviaan Aleksis Kiven kadulla. Kesällä kello viisi. Voi aloittaa mistä vain ja päätyä mihin vain. Mitään ei ole sovittu, eikä sääntöjä ole. Farsi, suomi, jazz. Tramal Retard 200 mg.

O. kadonnut Planeetan ikkunasta. Petri taiteilijaystävineen aurinkoisella terassilla. Ihmisiä märkivine arpineen taas liikkeellä. Jotain on liikkeellä. Kun katsoo sisälle, näkee jokaisen mahdollisen värin. Nyt se on loppu ja kohta mä sen sille sanon.

Ei kai sit jos et sä kerran haluu. Tämä elokuva käsittelee nudismia heti alusta – eikä vasta loppumetreillä.

Ja vastaa kysymykseeni kalakaupan paikasta. Kaupungin rytmi kuluttaa, ota Rauha pilleri, se rauhoittaa.

Tulee aina runoja mieleen tyynellä järvellä. Elämässäni on vain yksi juttu, musiikki, asioiden ratkominen.

Käsi ja jalat ovat eri asioita. Kaksi eri järjestelmää samassa järjestelmässä. Menen Kainin kauppaan ja kävelen.

Morty & Sakke soittavat jazzia bikeshopin ulkopuolella A. Kiven kadulla.

Ti 10.7.2012

Aleksin kanssa juttusilla Kalleriassa näyttelyn toiseksi viimeisenä päivänä. Katselemme taivaan merkkejä.

Mä en olis vetänyt sitä, mutta mun oli pakko, kun ei ollu muutaakaan. Viesti kaverin vaimolta. Mies ottanut 22 Tramadolia ja kourallisen särkylääkettä. Maksa ei ilmeisesti vioittunut.

Merkillisiä huutavia ihmisiä. Anna heidän huutaa. Menen Saksaan ja löydän heidät. Ei trapetsia täysikuulla. Ja se alkaa tuntua sydämessä niillä, jotka tähän ovat kirjoittaneet. Siinä se on taas, hyvinvointi. Kävelen, katsellen, nähdän. Otat kynän ja vedät hyvän viivan. Joki on, ei toista rantaa. Muut tekevät tähän lopun.

NTAMO 2025



ISBN 978-952-215-957-1

Kävelen siis Harjutorin reunaa,
ja mietin romaanin kirjoittamista.
Nyt jatkuu ja levittäytyy tässä.

Helsinginkatu

on kokeellisen sanataiteen uranuurtajan
Karri Kokon suurromaani kaupungista
ja sen ristiriitaisesta kauneudesta.